

Bierenbroodspot

uitgegeven door het dispuutgezelschap QUATRE-BIERES

Kraagmeterij: R. van Wezel, Willem Pastoorstraat 14, A'dam-Z,

no 1

maart

1958

"Dieses Buch soll weder eine Anklage noch ein Bekenntnis sein. Es soll nur den Versuch machen über eine Generation zu berichten, die vom Kriege zerstört wurde - auch wenn sie seinen Granaten entkam". (Remarque)

Elk getij zal eens keren. Wij weten het heel zeker. Ook dit getij. Daarom zijn we niet verontrust ten aanzien van de toekomst, maar slechts bedachtzaam in het heden.

Deze campagne is goed voorbereid, dat zeker. Onze scribenten komen van heinde en ver. In het volgend nummer zullen zelfs bijdragen opgenomen worden van Lord Altrincham, de markies van Londonderry en Osborne. De overblijvende gaatjes worden dan gevuld door Nederlandse "angry young men". In deze aflevering zijn we nog onszelf, staan we nog alleen, zonder interventie.

BIERENBROODSPOT staat in het teken van "herdenken", zoals U elders kunt lezen. Veel moeten wij dus hierover niet zeggen op deze plaats. Alleen dit: het is alweer een jaar geleden, dat men Q.B. opeens de schuimmanchet niet meer gunde. Dat was iets, dat ons toch even schokte. Want het betekende, dat we het glas op de tafel moesten zetten, een laatste blik werpen op het gerstenat en verdwijnen. We pinkten een traan weg bij de gedachte, dat de kratjes zo eenzaam, verstoken van de toegewijde Q.B.-liefde, stonden te verteren in de vochtige kelder.

Een jaar is dat geleden, een jaar, waarin, lieve vrienden, veel gebeurd is, veel ten goede is veranderd, veel bij het oude is gebleven, maar ook een jaar, waarin men een eindweegs de berg is afgehoid. Naar beneden dus. Ook dat behoeft nog niet te verontrusten, want hoe vaak bevindt zich niet aan de voet van een berg een fraai meer met water, zo helder als het edele pils; waarmee men zijn dorst kan lessen, nieuwe horizons kan oproepen, blij kan zijn. Maar wijs is hij, die dan zijn zinnen niet verliest, want op de bodem van de bierzee lacht de giftige slang van de schijnbare vernieuwing, die al zoveel harten gebroken heeft. Bijna ons hart. Daarom plaatsen we naast "herdenken" het teken der "bezinning".

x x x

PRO MEMORIE

Het begon allemaal in de nacht van 29 op 30 april 1957. In de schaars verlichte bovenzaal van een studenten-sociëteit te A.(N.H.) zaten rond een grote ping-pongtafel negen jongelui. Het geluid van hun stemmen drong als een zacht gemurmel door tot in de kelder, waar de dienstdoende barkeeper P.M.V. zat te wenen: hij beschouwde het als zijn plicht als laatste de soos te verlaten en de jongens boven gingen nog steeds niet weg. Om 12 uur ging hij even naar boven om te zeggen dat het 12 uur was. Om 1 uur ging hij weer: de jongens moesten weg, het was al veel te laat. Toen nu de betreffende jongheren aan zijn bevel geen gevolg gaven, ging hij diep geschokt de zaal uit, trok zijn jas aan en verdween in de duistere nacht.

Om ongeveer drie uur verlieten de jongelui de sociëteit.

x x x

BIJDRAGE TOT EEN GEDACHTEWISSELING.

Met gemengde gevoelens zet ik mij aan het schrijven van het onderstaande. Enerzijds is het nooit zo prettig een poging tot een diagnose te doen, zonder metterdaad aan de therapie te kunnen medewerken. Anderzijds is het mijn vurige wens, dat vele anderen, die zoals ik, met het lot van de Olofspoort begaan zijn, aan de volgende woorden direct of indirect iets zullen hebben. Het gaat er tenslotte om de Olofspoort uit de impasse te helpen, waarin zij zich kennelijk bevindt.

Waardoor is zij in deze toestand geraakt?

Mijns inziens door de wijze, waarop het vorige bestuur, onder het praesidiaat van de heer M. Jansen Schoonhoven, voor wie ik overigens veel lof heb - he is an honorable man -, op het onzalige idee kwam haar bestuursperiode met iets spectaculairs te moeten besluiten; dit met een vastberadenheid en doorzettingvermogen een betere zaak waardig. Ik zeg opzettelijk "de wijze, waarop", want tegen de materiële inhoud van haar voorstellen - hoewel volkomen overbodig - valt weinig in te brengen. De wijze, waarop één en ander in de preambule tot de statuten tot uiting komt, kan men een zekere werking op de lachspieren niet ontzeggen en dit dan in ongunstige zin. Leest U het maar eens na, als U het volhoudt. Ongetwijfeld een mooi staaltje retoriek, waarvoor wij de algemene ledenvergadering van 21 juni 1857 dankbaar kunnen zijn. Deze machtigde de heren J. van den Bergh, M. Jansen Schoonhoven en J.L. Langeveld tot het opstellen van de definitieve tekst. Voorwaar een unicum!!!

In deze preambule worden de verschillen tussen de Olofspoort en andere studentenverenigingen, dus tussen studenten onderling, door een vergrootglas en die tussen studenten en de burgermaatschappij door een verkleinglas bekeken.

Wat heeft het huidige bestuur gedaan ter verwezenlijking van haar idealen, zoals neergelegd in de paragraaf over Student en Maatschappij? Of denkt men dat dit vanzelf gaat omdat het in de preambule staat geschreven?

De Olofspoort moest persé heel anders lijken dan andere studentenverenigingen; of haar leden inderdaad zoveel anders zijn en zoveel anders willen was niet belangrijk.

Zoals ik al opmerkte is het niet zo belangrijk wat er staat geschreven. Het gaat meer om de geest waarin het tot stand komt en wordt toegepast.

Het Reglement van Orde, zoals het het vorige jaar tot stand gekomen is, is eveneens helemaal overbodig. Ook zonder dit had de sociëteitscommissie de bevoegdheid om met alle redelijke en desnoods onredelijke middelen te zorgen voor een goede gang van zaken naar haar oordeel.

Door de wijze, waarop het vorige bestuur - en het huidige bestuur heeft de verantwoordelijkheid hiervoor aanvaard - deze zaken echter gesteld heeft, door de wijze, waarop zij de respectieve vergadering geleid heeft, door de wijze, waarop zij de wijze van schorsing heeft gehanteerd, heeft zij een geest geschapen, waarin men zich niet meer waarlijk vrij kan voelen. Vele leden vonden dit een overwegend bezwaar; de sociëteit was immers geestelijk onbewoonbaar: men kon voor alles en nog wat geschorst worden. Door een meer repressief toezicht - met de sanctie van verwijdering van de sociëteit voor de verdere duur van de avond - had men veel meer bereikt dan door te zwaaien met een reglement van orde en een impliciete bedreiging met schorsing als afschrikwekkend preventief middel. Met dit laatste heeft men mede vele waardevolle initiatieven onderdrukt en vonden de vele nieuwe leden, die wij mochten aantrekken, niet datgene, wat ze ongetwijfeld en met recht verwacht mochten hebben, n.l. een krachtige kern van leden, die hen iets konden overdragen.

Voor de komende bestuurswisseling bestaat er nog volop gelegenheid zich op een en ander te bezinnen ten einde tot een radicale koerswijziging te komen.

+ + + +

D A G S L U I T I N G

Ik weet niet waar ik slapen zal,

De nieuwe of de oude wal.

Onderstaand schilderij zou bijna achteloos weggeworpen zijn, wanneer het niet plotseling tot ons zou zijn doorgedrongen, dat het een treffende uitbeelding geeft van de funktionaris, "wiens roem op rokerige avonden gezongen wordt door zijn boekhouding en ventilator". Gaarne bieden wij dit schilderwerk aan als een nietig huldeblijk naast de imponerende geschenken van anderen.

OEI WOEI WAAI WEG DE LOFTROMPET.

welstatig is hij: zijn buik briest huiltrompetten!
zijn mond keurt kritisch hazen en fazanten;
zijn bivak is belustigend de eigen trots,
die niet uit roem fier dartel omhoog groeit
maar hard als graniet zelfstandig staat
temidden van zijn slachtoffers.
zijn hoofd knarst kreunend in de draagband,
zeepvlokkig waterglanzend staan de ogen,
de neus een omgekeerde vissenkomp,
wangen als blaasbalonnen
en verder naar beneden - naar de lower regions -
langs de taaie speknek, bleekglimmende hals-
partijen, een driedubbele borstkolos.
en verder verder de gespannen buikvlakte
en eindelijk eindelijk karmozijnen dijen.
in het overvloedig waterland
moeten de molens malen
voor lientje uit de lindenlaan
(notabene: molens - zegt het hollands plaatwerk -
draaien aan de kinderdijk).
zwaarbenig zacht als lamsvlees,
scheenkuitbeen,
voeten, in brabant's leer angstig verborgen.
maar toch
deze kleine ontleedkunde ten spijt:
hoog is zijn roem - zegt men.
wij loven den pas - zegt men.

L U S T R I C U L U M 1 9 5 8.

Dat de viering van het 500-ste Lustriculum van onze vereniging is geslaagd, zal zelfs degene, die zich na 12 uur nog wel geamuseerd heeft, niet durven beweren.

Met een ledenvergadering in het vooruitzicht, kan het nuttig zijn de oorzaken van de mislukking op te sporen, om daarna met succes aan een verbetering van het verenigingsleven te kunnen werken. Het valt intussen ernstig te betreuren, dat de heren du Bois en Stuik hun bestuurs-taak hebben neergelegd, voordat zij hun praeses konden bijstaan in het verdedigen van hun gezamenlijk beleid. De ab-actis van de Lustriculumcommissie, de heer ter Horst, heeft zelfs gemeend als lid van de vereniging te moeten bedanken: voorwaar een ferme houding!

Het staat vast, dat de L.c. het bijzonder moeilijk heeft gehad in de landerige Olofspoortsfeer van de laatste maanden een feest te organiseren, dat zou kunnen slagen. Toen men evenwel bij de eerste oproepen tot deelname de algehele lusteloosheid duidelijk had kunnen waarnemen, was dit eerder een aansporing tot nog grotere opzet van het feest, dan tot voorzichtigheid. Naarmate de grote dag naderde, leidde dit tot grotere disproportionaliteiten, tot tenslotte op 28 februari een aantal journalisten en vele vertegenwoordigers van zusterverenigingen, er getuige van waren hoe een vijftigtal Olofspoorters met introduc e)s tevergeefs op een aangekondigd cabaretprogramma wachtte. Daarna werd er gedanst op de muziek van twee goede bands. De volgende ochtend tenslotte genoten wij de twijfelachtige eer in Stan Huygens Telegraaf Journaal te zijn vermeld. Dat er op de laatste dag nog enkele technische moeilijkheden optraden, o.a. veroorzaakt door een lastige brandweerman, kan men de L.c. uiteraard bezwaarlijk aanrekenen.

Afgezien van de belachelijke indruk, die een en ander op de buitenwacht heeft gemaakt en waaraan men door de plakplaatjes nog dagelijks wordt herinnerd, zijn de gevolgen voor het interne verenigingsleven het ergst.

Zonder een volledige en radicale koerswijziging schijnt dit niet meer op gang te kunnen komen, en door het incidentele karakter van lapmiddelen wordt de chaos slechts groter.

Het zou laf zijn de volledige verantwoordelijkheid op het bestuur af te wentelen, zolang ledenvergaderingen met belangrijke agendapunten door respectievelijk tien en één stemgerechtigde(n) worden bezocht.

Allen, die alleen maar een afwachtende houding aannemen en deze liefst nog accentueren door achterbaks gekanker, zijn geen verbetering waard!

LAAT OP DE VOLGENDE LEDENVERGADERING DE BOVENZAAL
UITPUILEN VAN OLOFSPOORTERS EN GONZEN VAN ACTIVITEIT!!!

+ + + +

H E T G E Z E G E N D Z I J N

De gezegenden kwamen bij elkaar, begrepen elkaar en besloten. Zij richtten een vereniging op. Hun gemeenschap nu was in den beginnen zwak, want de goddelozen werkten hen tegen. Zwaar en gevaarlijk waren hun talrijke aanvallen, maar keer op keer werden zij verslagen. De terugtocht was een feit! Van de transen hunner vestingen waaiden de vlaggen van de wapenstilstand en hun Raad zag, dat zij in de vereniging een grote vijand hadden. De gezegenden nu kwamen bij elkaar en besloten ter ere van hun verjaardag en de vrede feest te vieren. En daar zij ordelijk waren, wezen zij voor ieder feestonderdeel iemand aan. Laten wij ons tot twee beperken. De een zou teksten van het cabaret schrijven, de ander had de algemene organisatie. Kloek was hun stap, fel hun blik, krachtig waren hun handen. Naar de diepte wilden zij het feest brengen en naar de diepte ging het. Zij organiseerden, schreven teksten voor het cabaret, plakten papiertjes, spoorden aan en verkochten kaartjes. Hun zweetgutste in stromen naar beneden. Grillige zeemonsters sierden de zaal. De pers gnufte, er was een collega aan het werk. Het cabaret steeg tot onbekende hoogten, de meest verdorvenen onder de uitgenodigde goddelozen bekeerden zich, weenden, sloegen de handen voor het hoofd en verlieten de zaal. De schrijver van de cabaret-teksten glunderde, hij zong, zwaar en licht tegelijk woog de lof op zijn brede schouders. De andere naeste werker liet de wijn ongemoeid vóór het feest, er na niet. Hij dartelde vrolijk door meningen en principes heen. Maar hij voelde de noodzaak van principes en voerde een neptuniaans principe in: hij verdween.

De gezegenden zijn geschokt en zoeken de oorzaak.

+ + + +

PRO SALDO .

"Men kan niet verder springen dan
zijn polsstok lang is".

Iedere huishouding kent inkomsten en uitgaven; de bronnen en de bestedingen zijn echter zeer verschillend, al naar de aard der huishouding.

De huishouding van de Staat neemt als richtsnoer de bestedingen. Zij zal en kan via de belastingen zich verzekeren over voldoende inkomsten; de burgers kunnen zich niet aan deze lasten onttrekken.

Een vereniging zal eveneens dienen uit te gaan van haar bestedingen, welke in een goed omljnd plan - de begroting - naar voren moeten komen. In tegenstelling tot de Staat moet zij echter rekening houden tijdens het begroten met de inkomsten: worden de contributies te hoog vastgesteld, dan kunnen en zullen leden zich terugtrekken; dit geldt des te sterker naarmate de vereniging haar leden relatief weinig te bieden heeft.

Zowel de inkomsten als de uitgaven kunnen we verdelen in "gewone" en "buitengewone". De Staat zal voor de gewone uitgaven dekking zoeken in belastingen, een vereniging in contributies. Nooit zal men echter lopende uitgaven uit buitengewone ontvangsten, zoals leningen, mogen bestrijden. Indien dit gebeurt, zou de Staat resp. de vereniging in moeilijkheden geraken, en steeds dieper in het moeras der geldzorgen wegzinken. Uiteindelijk zou dit neerkomen op "faillissement". Om niet in zo een misère te geraken houdt in de noodzakelijkheid van een overzichtelijke administratie van uitgaven en inkomsten, leningen en bezittingen, etc.

- - -

De vraag rijst in hoeverre de Studenten Societeit Olofspoort thans aan deze vereisten tegemoet komt. In ieder geval ontbreekt het voornaamste: de overzichtelijke administratie. Daardoor neemt de vereniging zich zelf het middel om tot een goed financieel beleid te komen. Een zichtbaar gevolg hiervan zijn blijkv. de afwijkingen van de uitgaven aan de bedragen op de begroting. In de Olofspoort ziet men de begroting slechts twee maal per jaar: bij het opstellen, en aan het eind van het jaar ter vergelijking met de werkelijke cijfers. Dit is pertinent fout! De begroting behoort een financieel kompas te zijn, een instrument dat dagelijks - hier dus bij iedere uitgave - gebruikt wordt.

De verhouding van leningen versus bezittingen is voor de leden praktisch niet uit de stukken op te maken, en zij is hoogstwaarschijnlijk niet zeer gezond.

Een erg onduidelijk beheer komt ook tot uiting inzake de bar. Voor de rekeningen is de bar-beheerder verantwoordelijk (?!), terwijl de inkomsten moeten worden afgedragen aan de verenigingskas. Althans tot dit idee moet men wel komen na het bijwonen van een ledenvergadering + een gesprek met de barhouder.

- - -

In deze korte samenvatting verkrijgt de lezer een somber beeld over de financiën van de Olofspoort, een beeld dat helaas niet bezijden de waarheid staat. De Olofspoort is in haar keuze van een goed beheerder(ster) over haar middelen meerdere malen ongelukkig geweest. De vereniging zou er goed aan doen om in het vervolg :

1. alleen leden te benoemen welke zelve de bekwaamheid bezitten een goed administratief beleid te voeren; of
2. een deskundige aan te stellen naast het bestuur om in technische kwesties (niet in beleidsvraagstukken) adviezen aan de beheerder(ster) te geven.

Dit laatste : het benoemen van iemand met verstand van boekhouden is zeer nuttig voor de vereniging bij een algemene herorganisatie van de administratie, welke dringend gewenst is.

De taak van het bestuur.

In dit artikel wil ik aantonen, dat het bestuur van Olofspoort van de vereniging vervreemd is, en dat dit een van de oorzaken is van de moeilijkheden van de Olofspoort.

Het vorige en huidige bestuur hebben zich zeer bezig gehouden met de ideologische fundering van Olofspoort, en een beeld uitgewerkt van de ideale moderne student. Helaas voldoet de meerderheid der leden niet aan het ideaal; een bestuur zal daaraan enigszins tegemoet moeten komen. Dit wordt nauwelijks gedaan.

Het bestuur organiseerde een lustriculum, dat werd doorgezetz hoewel de leden er geen belangstelling voor hadden. Het is dan niet verwonderlijk dat er niet voldoende capabele organisatoren gevonden werden.

Een andere oorzaak van de vervreemding vormen de schorsingen en andere maatregelen, welke het vorige bestuur heeft doorgezetz, ondanks de mening van de vereniging, ook al heeft men de ledenvergadering zover gekregen, dat zij voor stemde. Daarbij was dit jaar de technische organisatie onvoldoende: plannen die niet of gedeeltelijk niet werden uitgeoerd, of irreële plannen.

Deze vervreemding maakt, dat het bestuur ook voor de realistische plannen geen uitvoerders vindt.

Het volgend jaar hebben we als bestuur nodig machtere lieden, die alvorens iets te organiseren, nauwkeurig nagaan of men er voor voelt en of er voldoende mensen zijn om het geheel goed uit te voeren.

Een middel hiertoe kan zijn het vaker beleggen van algemene ledenvergaderingen, waarin de leden een uitgewerkt programma wordt voorgelagd voor een komende periode.

Z O U T E H A R I N G

in een grote doos van hout en glas
 van onder hout
 van boven glas
 staan in hun witte jassen parmantig
 de dochters van de haringboer

 hun vader de haringboer verkoopt gewoonlijk haring
 daarnaast soms ook uitjes en augurken
 hij heeft een lieve vrouw
 en twee zeer lieve dochtertjes
 van omstreeks achttien jaar, die
 zaterdags een handje helpen
 zie boven

Vazen - mee - zee - verbazen.

In een wereld van louter glas kan men
bewonderend opzien naar kristallen vazen.

Toen ik geboren werd gaf mijn moeder
mij een grote mensenhand vol stenen mee.

Zij zei, dat als ik eens mocht menen,
dat alles toch zo mooi was in die glazen zee,

ik een steen zou moeten werpen, en me
temidden van de scherven zou mogen verbazen.

De in Bierebroodspot geplaatste stukken zijn geschreven door de leden en aspirantleden van het dispuutgezelschap Quatre-Bières : F. de Gorter, R. van Wezel, R. Lingeman, W. Lieber, C.H. van Wagensveld, P. E.V. Frijmersum, P.J. Schroevens, F.A. Bijlsma, J. Michielson, R. Heymans en H. Sarphati. De redactie werd gevoerd door de op drie na laatste. Ieder is en blijft verantwoordelijk voor zijn eigen bijdrage, hoewel ook artikelen representatief geacht moeten worden voor de opvattingen van het gehele dispuut. De namen van de schrijvers zijn bekend aan de redakteur.